

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Olgy Stránské a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobce: D. V.,
státní příslušník R. f.,
bytem L.,
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
se sídlem Opletalova 25, Praha,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 2. 2017, č. j. MV-164276-6/SO-2016,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, doručenou Krajskému soudu v Praze dne 7. 3. 2017, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví, jímž žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 6. 2016, č. j. OAM-78-52/MK-2014, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdila. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 42i odst. 6 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítl žádost žalobce o vydání modré karty.
2. Žalobce v žalobě uvádí, že nesouhlasí s argumentací žalované, již odůvodňuje zamítnutí žádosti o vydání modré karty, neboť je založena na nesprávné aplikaci právních předpisů. Žalobce podal žádost o vydání modré karty na pracovní pozici uvedenou v Evidenci volných pracovních míst *„Inženýr v oboru elektrické stroje, přístroje, pohony, Inženýři,*

elektrotechnici a energetici přístrojů, strojů a zařízení“ u společnosti S. M. I. s. r. o. (dále jen „zaměstnavatel“ nebo „S. M. I.“). Pro tuto pozici má žalobce odpovídající odbornou kvalifikaci, což ostatně nebylo v řízení sporné. Správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích tvrdí, že zaměstnavatel pracovní místo zrušil, a to v telefonickém rozhovoru s Úřadem práce. O tom, že se tak skutečně stalo, však není ve správním spisu žádná zmínka, ani o tom neexistuje žádný důkaz. Naopak žalobce má od zaměstnavatele informaci, že s nikým z Úřadu práce netelefonoval a pracovní místo nezrušil. Žalobce namítá, že žalovaná odmítla provést důkaz vyjádřením zaměstnavatele, jak navrhoval. Je to přitom pouze a jedině zaměstnavatel, který může vyjasnit, zda předmětná pozice existuje či nikoli a pokud ano, zda ji hodlá obsadit právě žalobcem. Tento postup je v rozporu s § 52 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné, neboť závěry žalované nemají oporu ve spisovém materiálu.

3. Žalobce dále namítá, že žalovaná nevypořádala jeho námitky k úvahám správního orgánu I. stupně týkajícím se zásahu do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a pouze konstatovala, že v souladu s § 42i odst. 6 zákona o pobytu cizinců nebylo třeba tuto otázku posuzovat. Podle žalobce však musí být každé rozhodnutí z povahy věci přiměřené, přičemž právě § 174a zákona o pobytu cizinců stanoví, která kritéria musí správní orgán zohlednit. Jelikož jde o výčet demonstrativní, je povinností správního orgánu zohlednit alespoň všechna uvedená kritéria. Postup žalované představuje porušení § 89, § 68 odst. 3 a § 3 správního řádu.
4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a shrnuje, že žalobce prostřednictvím Velvyslanectví České republiky v Moskvě podal žádost o vydání modré karty na pracovní pozici vedenou v Evidenci volných pracovních míst pod č. X. Výpisem z této evidence je však jednoznačně prokázáno, že tato pracovní pozice v ní ode dne 3. 3. 2016 není vedena, neboť zaměstnavatel svou žádost zrušil. Za účelem zjištění skutkového stavu před vydáním napadeného rozhodnutí si žalovaná opatřila aktuální výpis z Evidence volných pracovních míst ke dni 2. 2. 2017 a zjistila, že v ní žádná místa vypsána tímto zaměstnavatelem nejsou vedena. Žalovaná nezpochybňuje žalobcovu kvalifikaci, avšak modrá karta mu nemohla být vydána, neboť místo, které jím mělo být obsazeno, neexistuje. Jde-li o otázku přiměřenosti, podle žalované ze zákona o pobytu cizinců neplyne povinnost ji v řízení o žádosti o vydání modré karty zkoumat. Navrhuje zamítnutí žaloby.
5. Při jednání, které se konalo v nepřítomnosti žalovaného (§ 49 odst. 13 s. ř. s.) setrval žalobce na svém procesním stanovisku.
6. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 16. 5. 2014 podal žalobce na Velvyslanectví České republiky v Moskvě žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu zaměstnání na území České republiky vyžadujícího vysokou kvalifikaci („modrá karta“). Žádosti bylo přiděleno číslo X a číslo volného místa v Evidenci volných pracovních míst bylo X. Žalobce měl pracovat jako manažer v oboru elektrotechniky a energetiky u společnosti S. M. I.. K žádosti žalobce přiložil kopii cestovního pasu, nájemní smlouvu na rodinný dům v L č. p. X (pronajímatelem je společnost S. M. I.), osvědčení Českého vysokého učení technického o uznání žalobcova inženýrského diplomu z Kazaňské státní energetické univerzity, různé certifikáty o kurzech a zkouškách zvyšujících jeho kvalifikaci, pracovní smlouvu se společností S. M. I., podle níž měl žalobce od 1. 3. 2014 pracovat u této společnosti jako

manažer v oboru elektrotechniky a energetiky na dobu neurčitou, a to za měsíční mzdu 40 000 Kč a výpis z ruského trestního rejstříku. Dále byl s žádostí předložen *Podnikatelský plán otevření montážní výroby v Berouně z roku 2013*, podle něhož má společnost S. M. I. v plánu otevřít montovnu rozvaděčů na 0,4 kilovoltu, výkaz zisku a ztrát a rozvahu společnosti S. M. I. za rok 2013 a výpis z obchodního rejstříku. Podle výpisu má tato společnost tři společníky, kteří jsou současně jednateli (pana Z. V., paní S. V. a paní G. V.); prokuristou je pan A.T..

7. Dne 21. 5. 2014 proběhl na velvyslanectví v Moskvě výslech žalobce, o němž byl pořízen protokol. Žalobce uvedl, že společnost S. M. I. patří jeho otci. O možnosti získání modré karty se dozvěděl od pana T., který mu také pomohl zařídit potřebné doklady. Společnost S. M. I. existuje od roku 2006, avšak zatím nic nevyrábí, ani k tomu nemá prostory (na adrese v L. č. p. X, kde má žalobce práci vykonávat, je rodinný dům; provozovnu má společnost v B. č. p. X); fakticky se zatím zabývá prodejem pozemků a přeprodejem elektrických zařízení z Evropské unie do Ruska. Žalobce se v České republice hodlá zabývat právě opatřením vhodných prostor, zařízení, zaměstnanců a zakázek, aby se mohla rozběhnout vlastní výroba rozdělovačů pro nízké napětí do 400 voltů. S tím mu má pomáhat pan T., který ovládá češtinu a kterého žalobce označil za společníka a jednoho ze zakladatelů společnosti S. M. I. Bydlet bude žalobce v L. č. p. X v rodinném domě s dalšími dvěma spolubydlíci. Žalobce plánuje v České republice zůstat dva roky, jeho manželka a dvouletý syn zůstanou žít v Rusku. O sloučení během těchto dvou let žádat nebudou, možná později, pokud by žalobce v České republice – pokud práce půjde dobře – přeci jen pobýval déle než plánované 2 roky.
8. Správní orgán I. stupně správní spis poté, co mu byl z velvyslanectví předán, doplnil o výpis z Evidence volných pracovních míst, z Cizineckého systému a z obchodního a živnostenského rejstříku. Dne 21. 7. 2014 provedlo Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend prověrku na adresách B. č. p. X (provozovna zaměstnavatele) a L. č. p. X (místo výkonu práce žalobce). Přitom zjistili, že na adrese v B. se nachází průmyslová budova, na níž není společnost S. M. I. nijak označena a nemá tam žádné zaměstnance (pouze se ve skladu našlo její razítko), přičemž do budoucna není výrobní činnost v tomto objektu vyloučena. Na adrese v L. se nachází klasický rodinný dům v běžné zástavbě, rovněž bez jakéhokoli označení zaměstnavatele. Ani na jednom z míst přitom nelze předpokládat uplatnění pracovníka v oboru uvedeném v žádosti.
9. Dne 22. 7. 2014 vyzval správní orgán I. stupně žalobce k odstranění vad žádosti spočívající v rozporu mezi pracovní smlouvou a tím, co uvedl při výslechu, a to ve lhůtě do 20 dnů od doručení výzvy; na uvedenou dobu bylo řízení přerušeno. Dne 2. 9. 2014 doručil žalobce novou pracovní smlouvu, v které však některé rozpory přetrvávaly (např. je smlouva uzavřena na dobu neurčitou, ačkoli žalobce je na základě modré karty oprávněn pobývat na území České republiky pouze 2 roky). Dne 8. 9. 2014 správní orgán I. stupně žalobce vyrozuměl o pokračování v řízení a poučil jej o jeho právu seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim. Tuto písemnost žalobce převzal dne 9. 10. 2014 a dne 20. 5. 2015 nahlédl do spisu. Dne 28. 5. 2015 požádal žalobce o přerušování řízení za účelem úpravy žádosti a správní orgán mu usnesením ze dne 1. 6. 2015 vyhověl a řízení na 14 dnů přerušil. Podáním ze dne 11. 6. 2015 žalobce sdělil, že nesouhlasí se závěry prověrky provedené v B. a L., neboť se jedná o jednostranný úkon správního orgánu. Žalobce proto navrhl provedení místního šetření. Dne 24. 6. 2015 pokračoval správní orgán I. stupně v řízení. Dne 30. 6.

2015 pak proběhlo v B. a L. místní šetření, během něhož byly pořízeny fotografie obou objektů. V B. byl zastížen pan A. T.. Ten uvedl, že společnost S. M. I., jejímž je prokuristou, nemá žádnou provozovnu, a to ani v B., ani v L., kde má sídlo. Společnost totiž dosud nemá stroje potřebné k zahájení výroby, které si nemůže opatřit bez přítomnosti žalobce v České republice. Dne 3. 7. 2015 správní orgán I. stupně žalobce znovu poučil o jeho právu seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim, což žalobce učinil dne 29. 7. 2015, kdy sdělil, že má za to, že jsou všechny potřebné listiny obsaženy ve správním spisu a vydání modré karty nic nebrání. Dne 18. 9. 2015 vydala žalovaná k žádosti žalobce opatření proti nečinnosti, jímž správnímu orgánu I. stupně přikázala rozhodnout ve věci do 30 dnů.

10. Dne 15. 10. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žádost podle § 42i odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítl. V odůvodnění zrekapituloval obsah žádosti, její přílohy a dosavadní průběh řízení. Na základě toho, co bylo v řízení prokázáno (zejm. pobytovou kontrolou a místním šetřením), měl správní orgán I. stupně za to, že sídlo společnosti S. M. I. i místo výkonu zaměstnání uvedené v Evidenci volných pracovních míst neodpovídají skutečnosti. Tato společnost nejenže nesídlí v L. v č. p. X, nýbrž v č. p. X, ale ani tam nemá zřízeno vhodné místo pro výkon žalobcem požadovaného zaměstnání, neboť – ačkoli společnost S. M. I. vznikla již v roce 2006 – činností, již měl žalobce vykonávat, se nikdy nezabývala. Totéž uvedl i žalobce při výsledku dne 21. 5. 2014, a dokonce přiložil podnikatelský plán, který svědčí o tom, že v současnosti žádná výroba neprobíhá a vše je jen ve stádiu záměru. V řízení se také zjistilo, že společnost nemá žádné obchodní partnery, zákazníky ani zaměstnance. Žádost o vydání modré karty se tak jeví jako účelová, mající žalobci zajistit pobytové oprávnění na území České republiky (zřejmě za účelem působení ve funkci statutárního orgánu společnosti G., s. r. o. (o udělení modré karty za tímto účelem žalobce v minulosti neúspěšně žádal). Údaje uvedené v žádosti (týkající se povahy zaměstnání a místa výkonu práce) tedy neodpovídají skutečnosti, a proto správní orgán I. stupně žádost zamítl. Nad rámec toho správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce navíc nepředložil platný cestovní doklad.
11. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce dne 23. 10. 2015 odvolal a dne 21. 5. 2016 odvolání doplnil. Namítl, že správní orgán I. stupně v rozporu s § 3 správního řádu nedostatečně zjistil skutkový stav a jeho závěr, že žalobcem v žádosti uvedené údaje neodpovídají skutečnosti, nemá oporu ve spisovém materiálu. Žalobce doložil všechny potřebné doklady, včetně dokladů o své kvalifikaci. Nelze mu klást k tíži špatné fungování společnosti, pro niž má pracovat, ani to, že jeho zaměstnavatel dosud nevykonává činnost, k jejímuž výkonu si žalobce zjednal. Zahájení výroby je totiž podmíněno právě jeho kvalifikací, v čemž ale zaměstnavateli správní orgán I. stupně brání tím, že žalobci odmítl vydat modrou kartu.
12. Rozhodnutím ze dne 30. 5. 2016 žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušila a věc mu vrátila k novému projednání, neboť správní orgán I. stupně hodnotil skutečnosti zjištěné v řízení tendenčně a nepřesně. Pokud má správní orgán I. stupně za to, že údaje podstatné pro posouzení žádosti předložené žalobcem neodpovídají skutečnosti, musí prokázat, v čem se neshodují, jinými slovy zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Klíčové skutečnosti přitom správní orgán I. stupně zjistil pobytovou kontrolou, resp. místním šetřením a při nich získanými vyjádřeními, které však podle judikatury Ústavního soudu či Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115) nelze použít jako důkaz, nýbrž jen jako vodítko k vedení

dalšího dokazování. Na základě zjištění policie měl správní orgán I. stupně vyslechnout pana T.. Žalovaná zpochybnila i závěr, že společnost S. M. I. nesídlí na adrese L. č. p X, jestliže podle fotografie pořízené při místním šetření je na plotě připevněna schránka s názvem společnosti a kontaktním telefonním číslem a potvrdil to i její prokurista pan T. Podle sdělení žalobce má ostatně být provozovna společnosti v B., kde by také výroba mohla probíhat, pokud by bylo žalobcově žádosti o modrou kartu vyhověno. Ve spisovém materiálu nemá oporu ani závěr, že společnost nemá žádné obchodní partnery, zákazníky ani zaměstnance. Správní orgán I. stupně tak nedostál své povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a jeho rozhodnutí je proto nezákonné.

13. Správní orgán I. stupně poté pokračoval v řízení. Opatřil si aktuální výpis z Evidence volných pracovních míst ke dni 15. 6. 2016, z něhož zjistil, že místo č. X bylo z této evidence ke dni 3. 3. 2016 vyřazeno a zaměstnavatel aktuálně žádného zaměstnance na danou pozici nehledá. Správní orgán I. stupně oslovil Úřad práce České republiky, krajskou pobočku v Příbrami s žádostí o zaslání podkladů, na jejichž základě došlo k vyřazení pracovního místa. Dne 15. 6. 2016 Úřad práce sdělil, že místo bylo zrušeno po telefonické dohodě se zaměstnavatelem. Téhož dne správní orgán I. stupně žalobce znovu poučil o jeho právu seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim, což žalobce učinil a dne 11. 8. 2016 k nim uvedl, že zaměstnavatel místo nezrušil, a proto by mu modrá karta měla být vydána. Navrhl, aby se správní orgán I. stupně obrátil přímo na společnost S. M. I., z jejíhož sdělení by ověřil, zda místo zrušila či nikoli. Správní orgán I. stupně si opatřil aktuální výpis z Evidence volných pracovních míst ke dni 22. 9. 2016, podle nějž bylo místo zrušeno ke dni 3. 3. 2016.
14. Dne 27. 9. 2016 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, kterým žádost žalobce podle § 42i odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítl. Po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení uvedl, že z výpisů z Evidence volných pracovních míst potvrzené sdělením Úřadu práce jednoznačně plyne, že místo bylo zrušeno. Existence pracovního místa je nezbytnou podmínkou pro vydání modré karty a jeho zrušení je důvodem pro zamítnutí žádosti. Návrh žalobce na výslech zaměstnavatele není relevantní, neboť i bez něj byl zjištěn skutkový stav v intencích § 3 správního řádu. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce dne 10. 10. 2016 odvolal a dne 14. 11. 2016 odvolání doplnil. Namítal, že v řízení byly porušeny § 2 odst. 4, § 2 odst. 3, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť zaměstnavatel místo nezrušil (pokud by tomu tak bylo, mělo to být zohledněno již v pořadí prvním rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Tím, že správní orgán I. stupně neprovedl výslech zaměstnavatele, porušil § 52 správního řádu. Správní orgán I. stupně dále pochybil tím, že neposoudil přiměřenost dopadu rozhodnutí do jeho rodinného života.
15. Dne 6. 2. 2017 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, kterým žalobcovo odvolání zamítla. Po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a odvolacích námitek uvedla, že se ztotožnila se závěrem správního orgánu I. stupně, že neexistuje-li příslušné pracovní místo obsaditelné držitelem modré karty (jak si žalovaná sama ověřila aktuálním výpisem z Evidence volných pracovních míst ke dni 2. 2. 2017), není možno modrou kartu vydat. Toto místo bylo zrušeno až dne 3. 3. 2016, tudíž se tato skutečnost nemohla v prvním rozhodnutí správního orgánu I. stupně (vydaného 5 měsíců předtím) nijak projevit. Že zaměstnavatel příslušné místo zrušil, jasně vyplývá z výpisu z Evidence volných pracovních míst. Správní orgán I. stupně nepochybil tím, že tuto informaci neověřil přímo u zaměstnavatele, neboť řízení o žádosti není ovládáno zásadou vyšetřovací. Disponuje-li žalobce nějakým důkazem o tom, že v rozporu s údajem v příslušné evidenci místo zrušeno nebylo, měl jej v řízení sám

předložit; jeho procesní pasivitu nelze klást k tíži správního orgánu I. stupně. Jde-li o otázku přiměřenosti, tu není podle § 42i odst. 6 zákona o pobytu cizinců třeba v tomto řízení zkoumat.

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků, a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
17. Podle § 42i odst. 6 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání modré karty zamítne, jestliže se nejedná o zaměstnání na pracovní pozici vyžadující vysokou kvalifikaci, která podle zvláštního právního předpisu může být obsazena cizincem, který není občanem Evropské unie.
18. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.
19. Žalobce nejprve namítá, že žalovaná vycházela z nesprávně zjištěného skutkového stavu, neboť zaměstnavatel předmětnou pracovní pozici nezrušil. O tom, že se tak mělo stát, není podle žalobce ve správním spisu žádný důkaz. Žalobce přitom navrhoval, že opak by mohl být zjištěn dotazem na zaměstnavatele provedeným prostřednictvím dožádání, což žalovaná odmítla učinit. K tomu soud konstatuje, že se žalobce mylí, neboť o tom, že byla pracovní pozice zaměstnavatelem k 3. 3. 2016 zrušena, svědčí výpis z evidence volných pracovních míst obsaditelných držiteli modré karty a sdělení Úřadu práce ze dne 15. 6. 2016 o tom, že se tak stalo po telefonické dohodě. Tyto důkazy pokládá soud za dostatečné a jednoznačně prokazující, že byla pracovní pozice zrušena, a to způsobem, o kterém nejsou důvodné pochybnosti (prosté tvrzení žalobce o opaku tyto důvodné pochybnosti nemůže přinést). V této souvislosti je třeba uvést, že pro aplikaci § 42i odst. 6 písm. c) zákona o pobytu cizinců není relevantní důvod, proč bylo příslušné pracovní místo z příslušné evidence vyřazeno; rozhodná je pouze ta skutečnost, zda v dané evidenci je konkrétní pracovní místo vedeno či nikoli. Toto pracovní místo přitom není zaměnitelné s místem jiným (musí se shodovat číslo pracovního místa, pod kterým je toto evidováno, s číslem uvedeným v žádosti o vydání modré karty). Zařazení pracovního místa do evidence pak je závislé nejen na požadované vysoké kvalifikaci podle zákona o pobytu cizinců, ale také na tom, že jde o místo, které nebylo obsazeno do 30 dnů od jeho oznámení krajské pobočce Úřadu práce, a současně se zařazením pracovního místa do evidence volných pracovních míst obsaditelných držiteli modré karty udělil zaměstnavatel souhlas (§ 37a odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 14. 8. 2017).

20. Pokud tedy bylo prokázáno (výše uvedenými listinami), že pracovní místo č. X bylo vyřazeno z evidence volných pracovních míst obsaditelných držiteli modré karty, nebyly dány podmínky pro udělení modré karty. Současně nebylo na místě zjišťovat u zaměstnavatele důvod, zda a proč se tak stalo. Tento důvod ostatně nemusí ležet jen na straně zaměstnavatele; například podle § 37a odst. 6 zákona o zaměstnanosti platí, že ministerstvo práce a sociálních věcí do centrální evidence volných pracovních míst obsaditelných držiteli modré karty nezařadí nebo z evidence vyřadí volné pracovní místo u zaměstnavatele, pokud a) zaměstnavateli byla v období posledních 4 měsíců pravomocně uložena pokuta za umožnění výkonu nelegální práce, nebo b) volné pracovní místo lze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo dostatek volných pracovních sil obsadit jinak.
21. Závěr žalované o vyřazení příslušného pracovního místa z evidence tedy není nepřezkoumatelný, ani o něm nelze tvrdit, že by neměl oporu ve správním spisu. Soud také uzavírá, že žalovaná nepochybila, pokud skutečnost, zda pracovní pozice nebyla zrušena, neověřovala i u zaměstnavatele. Neprovedení navrženého důkazu nadto žalovaná řádně odůvodnila. Námitka je nedůvodná.
22. Žalobce dále namítá, že se žalovaná nezabývala dopadem napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Podle žalobce musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž u rozhodnutí vydávaného podle zákona o pobytu cizinců je pro naplnění této podmínky třeba vždy vyčerpát všechna kritéria uvedená v § 174a odst. 1 tohoto zákona. Soud konstatuje, že se žalobce ve svých závěrech ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí mylí, neboť pomíjí znění § 174a zákona o pobytu cizinců jako celku a také související judikaturu správních soudů, z níž plyne, že správní orgán vydávající rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců není povinen aplikovat jeho § 174a odst. 1, tedy hodnotit přiměřenost rozhodnutí vždy, ale pouze u těch rozhodnutí, o nichž to tento zákon výslovně stanoví (srov. § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Odpověď na otázku, zda je v konkrétním typu řízení správní orgán povinen hodnotit přiměřenost rozhodnutí, je třeba hledat v jiných částech zákona o pobytu cizinců, než v jeho § 174a (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 228/2016 – 30). V § 42i zákona o pobytu cizinců, který upravuje řízení o žádosti o vydání modré karty, povinnost zkoumat přiměřenost rozhodnutí stanovena není. To má svou logiku, neboť, jak připomněl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017 – 29, *„zatímco u zrušení povolení k pobytu či u správního vyhoštění zákon výslovně ve většině případů požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, u zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění zákon takový požadavek explicitně nestanoví, vyjma jen některých důvodů [pro případ zamítnutí žádosti o přechodný pobyt se tento požadavek vztahuje k důvodu dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž tak stanoví odst. 2 téhož ustanovení]. [...] V obecné rovině [...] rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (k tomu srov. blíže rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 – 65, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 – 112, či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39; a nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).“*
23. Na okraj soud dodává, že ani v případech, kdy správní orgán má povinnost posuzovat přiměřenost, není povinen vypořádat se se všemi jedenácti kritérii příkladmo uváděnými v

§ 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 – 34). Ostatně v případě žalobce, který realizuje svůj rodinný život v Rusku, si lze jen obtížně představit, že by napadené rozhodnutí (které mu neumožnilo plánovaný dvouletý pobyt v České republice bez manželky a syna) bylo způsobilé jakkoli jej narušit.

24. Jelikož soud neshledal žalobní body důvodnými a ani z obsahu správního spisu nezjistil žádnou vadu řízení, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. září 2018

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu